

Sz. P. Podsekretarz Stanu
Wanda Buk
Ministerstwo Cyfryzacji
ul. Królewska 27
00-060 Warszawa
konsultacje.pke@mc.gov.pl

Warszawa, dn. 2 kwietnia 2020 r.

Związek Pracodawców Mediów
Elektronicznych i Telekomunikacji
MEDIAKOM
ul. Świętokrzyska 30 lok. 63
00-116 Warszawa

reprezentowany przez
adw. Annę Gąsecką
(*adres w nagłówku pisma*)

DT-WR.400.10.2020

Szanowna Pani Minister,

Przedstawiam stanowisko Związku Pracodawców Mediów Elektronicznych i Telekomunikacji Mediakom z siedzibą w Warszawie w pierwszym etapie konsultacji projektu Prawa Komunikacji Elektronicznej.

1. art. 2 pkt 12 – definicja incydentu bezpieczeństwa

Definicja w obecnym brzmieniu jest zbyt szeroka i obejmuje każde, nawet drobne zdarzenie, nie mające istotnego znaczenia. Istotne jest, że sposób zdefiniowania incydentu bezpieczeństwa ma bezpośrednie przełożenie na obowiązki przedsiębiorcy telekomunikacyjnego związane z zapewnieniem bezpieczeństwa sieci i usług. Jednocześnie art. 40 ust. 1 obejmuje incydenty bezpieczeństwa pojęciem „sytuacji szczególnych zagrożeń”. Przyjęcie wobec tego, że każde, nawet najmniejsze i nie mające znaczenia zdarzenie stanowić będzie incydent bezpieczeństwa, a przez to także sytuację szczególnego zagrożenia, prowadziłoby do obarczania przedsiębiorcy obowiązkami związanymi z zaistnieniem takich sytuacji w nieuzasadnionych przypadkach.

Postulujemy wobec tego, by zapis brzmiał: *incydent bezpieczeństwa – każde zdarzenie, które ma znaczący rzeczywisty, niekorzystny skutek dla bezpieczeństwa sieci lub usług*

2. art. 2 pkt 21 – definicja konsumenta

Wprowadzenie do PKE definicji konsumenta jest zbędne i wprowadza nieład legislacyjny. Definicja konsumenta znajduje się w art. 22¹ ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny i brzmi ona:

Za konsumenta uważa się osobę fizyczną dokonującą z przedsiębiorcą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową.

Brzmienie przepisu jest bardzo zbieżne z definicją proponowaną w art. 2 pkt 21 PKE, co czyni zapis niepotrzebnym. Jednocześnie nie ma powodu wprowadzania nowej definicji do porządku prawnego. Usługi komunikacji elektronicznej nie mają tak szczególnego charakteru, by wymagały szczególnej definicji konsumenta. Warto zauważyć, że nawet ustawy regulujące bezpośrednio prawa konsumentów (np. ustawa o prawach konsumenta, czy ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów) nie zawierają własnych definicji, lecz odwołują się do definicji z kodeksu cywilnego.

Proponujemy wobec tego zdefiniowanie pojęcia konsumenta poprzez odesłanie do art. 22¹ kc.

3. art. 2 pkt 47 – definicja punktu dystrybucji art. 2 pkt 54 – definicja sieci o bardzo dużej przepustowości

Definicje w obecnym brzmieniu są niejasne i budzą problemy interpretacyjne. Z uwagi na niezrozumienie treści nie jesteśmy w stanie wskazać rozwiązania alternatywnego, postulujemy jednak przedyskutowanie zapisów.

4. art. 2 pkt 71 – definicja usługi komunikacji interpersonalnej

Lektura przepisu pozostawia wątpliwości co do tego, czy w ramach usługi komunikacji interpersonalnej mieści się także komunikacja mailowa. Postulujemy takie doprecyzowanie zapisu, by jasne było jaka jest w tym zakresie intencja ustawodawcy.

5. art. 2 pkt 73 – definicja usługi komunikacji elektronicznej

W ocenie ZPMEiT definicja powinna zostać tak sformułowana, by w sposób niebudzący wątpliwości swoim zakresem obejmowania nadawców programów telewizyjnych i radiowych. W obecnym brzmieniu wprawdzie pojawia się sformułowanie nawiązujące do usług transmisyjnych stosowanych na potrzeby nadawania, jednak nie jest jasne, czy obejmuje ono także przekaz sygnału od nadawcy do podmiotu pośredniczącego w jego udostępnianiu dostawcom usług dla użytkowników.

Postulujemy wobec tego wyraźne wskazanie w definicji, że obejmuje ona także nadawców programów telewizyjnych i radiowych.

6. art. 31 i następane – postępowanie konsultacyjne

Oceniamy, że samo zamieszczenie ogłoszenia o wszczęciu postępowania konsultacyjnego na stronie Prezesa UKE niedostatecznie chroni prawa stron postępowania. Wymusza to stałą kontrolę strony UKE i bieżące śledzenie pojawiających się informacji, co jest kłopotliwe, nieskuteczne i naraża na negatywne skutki upływu terminu na ustosunkowanie się do projektu decyzji bezpośrednio wpływającej na sferę praw i obowiązków strony.

Postulujemy, by wprowadzić zapis, iż poza obowiązkiem ogłoszenia wszczęcia postępowania konsultacyjnego Prezes UKE ma obowiązek zawiadomić o wszczęciu tego postępowania wszystkie strony postępowania. Jednocześnie należy zastrzec, że termin na zgłoszenie stanowiska w konsultacjach dla stron postępowania rozpoczyna bieg od dnia doręczenia zawiadomienia o wszczęciu postępowania.

7. art. 302 – usługa powszechna

Kwestionujemy użycie w art. 302 ust 1 słowa „adekwatny” w odniesieniu do szerokopasmowego dostępu do internetu. Użycie tego słowa niczego merytorycznie nie wnosi, poza tym, że budzi ono wątpliwości interpretacyjne. Należy je usunąć, a w przypadku, gdyby ustawodawca uznał za konieczne doprecyzowanie szerokopasmowego dostępu do internetu (co wydaje się zbędne) możliwe jest odwołanie się do ust 2 i doprecyzowanie, że ów szerokopasmowy dostęp do internetu ma umożliwiać korzystanie z wymienionych tam aplikacji.

8. art. 316 – udział w pokryciu dopłaty

Wobec faktu, że art. 90 EKŁE przewiduje różne możliwości zapewnienia środków na pokrycie dopłaty, w tym możliwość wprowadzenia mechanizmu kompensowania przedsiębiorcy wyznaczonemu kosztów realizacji obowiązków, na przejrzystych warunkach, z funduszy publicznych, postulujemy odejście od nakładania obowiązku partycypowania w dopłatach przedsiębiorców telekomunikacyjnych i wprowadzenie mechanizmu, o którym mówi art. 90 ust. 1 pkt a EKŁE.

9. Art. 317 ust. 3 – określenie kwoty udziału w dopłacie poprzez wydanie zaświadczenia

Kwestionujemy sposób określenia kwoty udziału w dopłacie w formie wydania zaświadczenia. Przede wszystkim, zgodnie z art. 217 kodeksu postępowania administracyjnego, zaświadczenie wydawane jest na wniosek osoby zainteresowanej. Nie jest znana instytucja wydawania zaświadczenia z urzędu. Po drugie od wydanego zaświadczenia nie przysługuje środek odwoławczy, zaskarżalne jest, w oparciu o art. 219 kodeksu postępowania administracyjnego jedynie postanowienie w przedmiocie odmowy wydania zaświadczenia. Oznacza to, że od aktu władczego organu administracji, jakim jest określenie wysokości zobowiązania, nie będzie przysługiwać żaden środek odwoławczy – nawet wówczas, gdy określona nim kwota udziału w dopłacie będzie obciążona błędem matematycznym. Postulujemy wobec tego powrót do rozwiązania przyjętego w ustawie Prawo telekomunikacyjne, gdzie kwota udziału w dopłacie określana była decyzją.

Z poważaniem

Anna Gąsecka
advokat